

Dol Dol Dol Dol Dol Dol Dol Dol Dol Dol

El suïcidi de **El Despertador** ^{nr. 6639.}

ADDIO A LA VITTA

Dissabte, 17 d'Octubre de 1981

trucarà per darrera vegada. (Per respecte a la seva pròpia defunció, tocarà amb sordina)

Ninetes: prepareu la mantellina i un troç de ~~ceba~~,
per tal de no quedar en ridícul a l'hora del sepeli.

Es publicarà el testament, en el qual deixa quelcom a tothom. - 8 planes, 20 cèntims.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

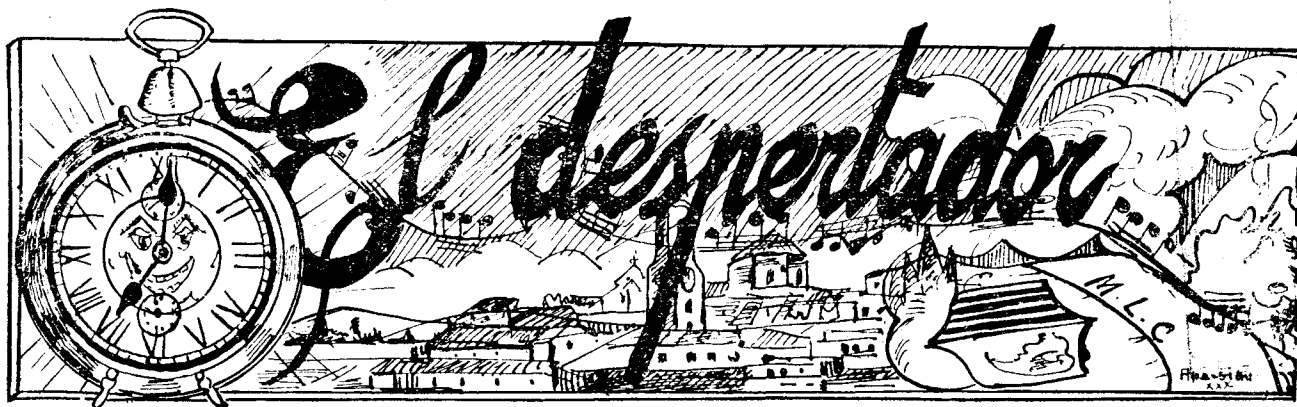
ARTICLE 1

1901 of and 1902 of the University of Chicago

Article 1 of the University of Chicago is hereby amended to read as follows:

Section 1. The University of Chicago shall have the honor and privilege of conferring the degrees of Bachelor of Arts, Bachelor of Science, Master of Arts, Master of Science, Doctor of Philosophy, and Doctor of Divinity.

Section 2. The University of Chicago shall have the honor and privilege of conferring the degrees of Bachelor of Music, Bachelor of Fine Arts, and Doctor of Musical Arts.

Periòdic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes.

Preu: 20 cèntims

EL DESPERTADOR

ACABA DE MORIR

(GRACIES A DEU)

després d'haver-se reconciliat amb la seva consciència i amb els seus estimats llegidors i volgudes llegidores

Els desconsolats despertaires, les simpàtiques damisel·les de la "Borsa de Bellesa", l'amic Bastons i els joves *elegants i serios* del Castigo Olotense i demés Mosqueters, les raons socials "Deber" i "Traïció" reunides, "Sociedad en Troglo-Cavernícola" i *otras hierbas*, que ploren tan sensible pèrdua, els preguen que es serveixin assistir al seu enterrament, comprant el darrer número, que valdrà vint cèntims, aprofitant la baixa de la Lliura esterlina.

L'enterrament tindrà lloc avui, a les vuit del vespre, i rebrà les expressions de condol, en representació de la família, En Josep Martí (en forma de dues peces de deu cèntims o quatre de cinc).

Tots els assistents podran guanyar 50 mirades indulgents i de satisfacció per part de Mossèn Montagutet i Paleta, del Rector d'aquí i del Bisbe d'allà. - No s'avisarà particularment.

ADEU A LA VIDA

CANTEM, cantem: la mort s'apropa. Teixim l'últim cant: el cant de la mort; de l'adeu a la vida. Vida miserable i pecadora la nostra. Vida plena de veleitats, de turments, d'improperis, per a persones justíssimes, honestes, que dia vindria que assentades a la dreta del Déu Pare Tot poderós, ens farien llengots,—llençats nosaltres al més pregon dels abims—, si no cuièssim a arrepentir-nos ben profundament en aquesta hora de traspàs. ¡Perdó, Senyor! ¡Perdoneu-nos, que poc sabíem el que ens fèiem.

Perdó, perdó senyora Traïció. Ja no us farem més la competència. Decididament proclamem que feu més riure vosaltres que nosaltres. Perdó, perdó, Avi «Deber. Ja no us fraurem més de pollaguera. La vostra senectut no serà més atormentada per part nostra. Perdó també a vos, noble don Pere Llosas, *señor de horca y cuchillo y de pendón y de caldero*. Marxem a l'altre barri, amb una promesa sense complir: és cert, tantmateix no ha estat per culpa nostra: la poesia emparaulada no ha surtit ni en forat ni en finestra. Nosaltres deixem en testament que mai que surtís, es publiqui allà on sia: no temeu doncs. I ara un altre prec a vos noble don Pere Llosas: des del fons de la nostra ànima arrepen-tida, us preguem vulgueu intercedir prop del vostre Santíssim fill perquè ens perdoni de tota ofensa. Nosaltres hem sapigut que la seva poca assistència a càla Ciutat era motivada pel recel que li coplèssim aquells trucs tant característics, i que provoque immediatament la hilaritat pública. Potser és un dels punts que més ens han induït al suïcidi: nosaltres no tenim cap dret a què la Ciutat d'Olot es quedi sense la nota còmica setmanal. Nosaltres ens retirem i us preguem que pregueu al vostre Immaculat fill, que continui cada dimarts, puntualment a fer *la de riure*, que el poble en té ganes, i no s'ha de defraudar: per alguna cosa varen votar-lo els seus electors. Igual diem a Mossèn Mir, l'il·lus-tríssim i eloqüentíssim capellà, exquisit poeta que fa versos a tant el kilometre, home expert en negocis de construccions urbanes i rústiques, amic interessadíssim de la nostra particular amiga La Traïció, mestre de cerimònies de la Parroquial i periodista eminent, especialitzat en informacions personals d'àpets i banquets. Fem extensiva també aquesta nostra demanda de perdó a l'intel·ligent mestre nacional senyor Bastons. Li desitgem ben cordialment que li surti una plaça a les Hurdes. Estem convençuts que la seva labor educativa podria desenrotllar-se en un ambient propici. Això ho diem amb tot el respecte que ens mereixen la gent de les Hurdes. Perdoneu-nos també vosaltres amics Mosqueters. Castigueu tant com volgueu, amb la seguretat que no heu d'ésser atormentats per cap miserable despertador. Perdó a vos Adolfo Puig. Perdoneu-nos que no us haguem encertat amb les nostres campanyes: sempre hem tocat aquelles persones que ens feieu posar al davant. Nosaltres us prometem venir-nos a matar dintre el Teatre Principal perquè amb la pudor dels nostres cossos en descomposició, no hi sigui possible ni la vida d'una rata, i la gent a corrua feta acudeixi al Cinema Ideal Park, que ha catalanitzat la seva vida, i que no intenta estafar el públic. I ara us tocaria el torn a vos ex-fiscal, ex-regidor, ex-pupí, farmacèutic, mangonejador de cân Catòlics i Maties Fajula; us tocaria però no us toca, perquè no volem demanar-vos-en de perdó: ens en vareu fer una de massa grossa, amb aquella denúncia que ens vareu fer. Heu de sapiguer que se'ns varen anar al carai una colla de pessetes, i que degut a això encara no hem pogut fer ni un trist sopar. Arri allà, doncs.

Perdó inclit Mecus. Perdó a seques. La vostra qualitat de posar a la muda, no ens dóna dret a més.

Perdó a la gent de menor quantia: al senyor mestre Kak, al Paco Berbenes, al Rossell de càla Vila, al Nis de Cagamuixa, al Cà sulà, i a tots els que puguin considerar-se ofesos. A tots perdó i adeusiau. Adeusiau a tots.

Adeusiau muntanyes gentils i serrelades de valls fresques i gemades, muntanyes gentils d'Olot. Adeu ciutat aimada: ens en anem deixant una estela de rancúnia però una estela a la fi.

No sabíem morir-nos tampoc sense demanar perdó a totes les gentils nineles per les nostres indiscrecions. Ja veieu, però, que no han pas estat malicioses en gran escala. Per això estem segurs que poc a de costar-nos el d'obtenir. Adeusiau.

La setmana entrant hi haurà els nostres funerals celebrats en un popular restaurant, i on queden invitats tots aquells amics nostres que vulguin pagar-se l'import del tikel.

L'Estatut de Madrid

Reproduïm de «El be negre» per resultar encara d'una actualitat interessantíssima:

«¿Hermanos o Extranjeros?—Catalunya no pot acceptar de cap manera les pretensions autonòmiques de Madrid.»

Un dels corcons que dificulten més la lliure creixença de la personalitat de Madrid és la intromissió contínua de Catalunya en els problemes de l'Estat. I ara que comença una era lliure progressiva, Madrid ha cregut oportú presentar les seves reivindicacions, articulades en forma d'un Estatut que serà presentat a les actuals Corts Constituents. Ens consta que mereix l'aprovació dels ministres senyors Lerroux, Prieto i Albornoz, secrets patrocinadors de la iniciativa.

L'article primer de l'Estatut, declara solemnement que Madrid és un Estat autònom dintre la República espanyola.

Serán madrilenys: aquells que aguanten la tovallola quan retraten un torero ferit.

Els sis primers de la «cola» de la Rifa de Nadal.

Els balladors de xotis i llurs companyes.

Els que acreditin poder passar dotze dies amb sis tasses de «café con media de arriba y mitad y mitad»; aquells que necessiten «medida de abajo», hauran d'acreditar, almenys, deu anys de residència.

L'ex-ministre don Felip Rodés, i el nostre amic Moraguetes.

Els que es banyen al Manzanares i els fills legítims i naturals d'aquells.

La llengua oficial de Madrid serà el madrileny castís. L'Arniches està encarregat d'escriure'n el vocabulari.

Quant a finances, Madrid es reserva tots els impostos directes que es cobrin dintre del seu radi, a més, els indirectes, i, encara tots aquells, directes, indirectes i dubtosos que es cobrin i llevin a Catalunya i a la resta d'Espanya.

Correspon al govern central (és a dir, el de Madrid autònom):

a) La neteja de «La Cibeles».

b) La conservació i alimentació dels lleons del Congrés.

c) Els comptes de modista de la senyoreta Victòria Kent.

d) La brillantina de la calba del senyor Lerroux.

e) La roba interior de «las niñas toreres».

Correspon a l'altre govern central (és a dir, el govern que viu a Madrid):

Totes les matèries i atribucions restants, i, principalment, la de curar per la felicitat dels

catalans, treient-los de l'abjecció de llur dialecte i de les cabòries de la política.

A estones perdudes, el ministeri es captindrà de sargir els «girones de la bandera» i «La túnica inconsútil de la pàtria».

Es crearà una nova cartera: «el Ministerio de las idiosincrasias» amb l'objecte d'acollir entusiàsticament els projectes autonòmics de Basconia i Galícia i àdhuc Catalunya, per tal d'arxivar-los fins el dia del Judici final a les quatre en punt de la tarda.

La premsa madrilenya, sense distinció de matisos, aplaudeix aquest Estatut que resoldrà d'un cop una qüestió que pertorbava profundament la vida nacional. El problema madrileny ja no tindrà raó d'ésser.

En canvi, la de Barcelona no és tant unànime de parer. «La Veu de Catalunya» en la seva editorial diu:

«Si el nostre amic senyor Ventosa i Caivell hagués estat entre nosaltres i l'il·lustre amic nostre en Francesc Cambó no s'estigués fent una cura d'aigües de mar, potser l'Estatut de Madrid, el qual evidentment destrueix la unitat necessària entre els partits catalans, no hauria arribat a ésser una coent i dolorosa realitat. Però ¿què volen que passi en un país on la gent es riu dels nostres amics Vidal i Guardiola, Muran i Ventosa i Francesc Matheu?»

«La Publi» dedica un llarg article, de quatre columnes, a formular algunes lleugeres i prolixes consideracions sobre el particular. Sembla dependre's del total que arrufen el nas, però no es volen comprometre.»

Testament d'EL DESPERTADOR

En la ciutat d'Olot, a tants de Juliol de mil noucents tants, davant meu don Mirililano Iglesias i Campanars, notari de l'il·lustre col·legi de Barcelona, compareix EL DESPERTADOR, solter, major d'edat i veí d'aquesta, amb cèdula de castedat d'última classe, de professió, fer mal de cap als dormilegues, quin coneixement, professió i veïnatge donc fe. Amb tota solemnitat exposa:

Que veient pròxima la meva mort, nomeno com a manífessors del meu testament a Mossén Mir i a la redacció de «El Deber», a fi de que es cuidin de l'estricta compliment de la meva darrera voluntat, quedant-se dits senyors, per a retribuirment dels seus mals serveis, el dèficit que deixaré a la impremta. Acte seguit entregaran les meves despulles al distingidíssim mestre Bastons perquè pugui fer-ne un arròs, junt amb el senyor Paratche.

Del que quedi de la meva persona—si és que

en quedi alguna cosa, puix que són capaços de menjar-se els ossos i tot—que sigui enterrat civilment, amb acompanyament de la banda d'En Soler, que tocarà l'himne de l'Olot Club.

Serà entregada a don Pete Llosas l'ordre religiosa que quedi en peu. Al seu fill «Miguelito» una ampolla de xarop de freixa. A n'En Fajula, el número 3 d'EL DESPERTADOR i un llibre de fer denúncies. A n'En Dolfo, la suficient valentia per a presentar-se en persona al públic i una calefacció amb fusta de Pi i Sunyer. A n'En Salvi de Plaça, un carnet del Sindicat Lliure. Als tres mosqueters, els bigotis i mitja dotzena d'ous. A n'En Bretxa, un títol *mobiliari* i un litre de sang blava. Al nen Hostench, un llibre del *Carretero Audaz* i una capsa de polvos. A n'En Solé, un metre quadrat de linoleum. A l'Escudero, el retrat d'En Primo de Rivera. A n'En Capdevila, mitja dotzena d'obriers famolencs. A n'En Candi Agustí, una cucurulla i un tractat de ciutadania. A l'Ortiz una noia que li agradi (ja sabem qui). A n'En Mecus un convent cremat i un pa de barra. Al *nis de caga muixa*, una mica d'imparcialitat i una gramàtica. A don Gregori, un *joven elegante para su niña de Paris*. A n'En Torres de Plaça, uns grillons i la cel·la número 6 (humida) per tota l'eternitat, ANEM. Al Secretari, un bastó. A n'En Dot, un paraigua. A n'En Calm, un Escolapi. Al Rector dels Escolapis, una pesseteta. A n'En Pagès, els discursos de Plató. A n'En Pedreguet un K-SI-NO Republicà. Als «Catòlics» un morrió. Al mestre CAC, una A per a completar el seu nom. Al pare Bretxa la banyera del Parc. Al pare Hostenc, *recuerdos del bobón*. A tots els ex-consellers de la dictadura, unes beceroles. A tots els ex-dictadors, buitfarra. Al Centre Jaumí, duros, pessetes i rals. A l'altre centre carlí, rals, pessetes i duros. A n'En Domènec de can Manxa, la sardana de Corpus i un tap. A Maria Sebastià, un títol de soci del P. O. R. C. (Partit d'Ordre Republicà Català). A n'En Roca de l'Electra Brutau, una monarquia hereditària i llum a totes les alcaldades. A mossén Gelada, una pell d'ós per a fer el cavernícola. A n'En Sol, la Lluna de València. A la minoria prehistòrica de l'Ajuntament, ara més que mai Bastons. A n'En Garganta, que li entreguin el darrer testimoni de la nostra admiració. A n'En Rossell, uns escapolaris i el toro de Verntallat per a fer corrida. Al senyor Estela, un *taparrabos* i una llança. Al senyor Comes d'Argemí, una ametralladora i un canó del 42.

A las «Damas Estropajosas», l'article 24 de la Constitució. A las *Margaritas*, el *requetè-que-te-crè-que-te-crè* de EL DESPERTADOR. A la *niña* Puig (50 anys d'edat) el títol de «Dama Estropajosa». A les germanes Villegas, un litre de granadina. A la Pepeta, un *novio*. A la Maria

Martínez, un jove que li agradi, per veure si el pot *anguilar* aviat. A la Florinda Buxó, com que ja té el jove, per molts anys. A la Pilar Legares, Lola Mas, Carme Sacrest, Montserrat i Neus Torrent, Mercè Prunés, Carmelita Just, Teresa Martí, Teresa Andorrà, Dolors Rovira, germanes Domènech, i altres, que queden en el document notarial, un ram de flors i una llista de *novios*. A la Maria Agustí, Dolors Sacrest, Rosita Simon, Rosa Pujolar, Carmelita Peig, Teresa Àrbat, (la seva amiga que no recordo el nom) Loreto i germana Hostench, Marina Oliver i Maria de l'estanc, i mitja dotzena més, un *Principe encantador*. A la Pilar Boada, el títol de miss República 1932. A l'Anita Toronell, tralarà-la la. A l'Enriqueta Masegur, un *novio* que ja té ovirat. A la Carmeta Bosch, que l'admirador (?) torni a enviar regals. A la Rosina Vergès (i altres del Tennis Club) una raqueta màgica per guanyar tots els «games». A la Joaquina Agustí, Pujoldevall, Descals, Sacrest, Armengol, etc., un somni ben dolç i un petó d'àngel. A la Pilar del Carme i a la Sara, una capsa de pastilles pectorals. A la Pilar, a la Lola i a la Teresina, un auto per passejar el *garbo*. I a totes les altres, una abraçada cordial.

I per tal que consti, signem, rubriquem i cap al fard ho regarem tots els presents, a la ciutat d'Olot, a tres quarts de quinze, a l'any just de la seva naixença.—Mirililanu Iglesias i Campanars.—Jo EL DESPERTADOR.—En Pepito Xec i un altre Testimoni.

Ex-governador de Girona, que del Govern Civil se'n va anar a la Paperera... Olotina.

Trucades de EL DESPERTADOR

Ja ho sap tothom que s'han celebrat les festes del Roser i Sant Francesc, però nosaltres que vàrem anar al Torin a ballar ens vàrem divertir de debó i també ho feren amics i amigues nostres que no diem els noms per no molestar. La simpàtica filla del Sargent de la Guàrdia Civil, també hi era i val a dir que cada dia ens agrada més. Mireu si ens agrada que qualsevol dia ens farem agafar per ésser-hi ben aprop.

Entre altres causes, «EL DESPERTADOR» desapareix perquè «La Traïció» li fa la competència.

Ara aviat es canviarà el subtítol amb el següent: *Setmanari Satíric*, perquè el de catòlic, va de baixa i costa molt d'enganyar pagesos.

Ara s'ha posat a defensar la suspensió dels periòdics comunistes... Advertim als dirigents del P.O.R.C. (partit d'ordre Republicà de Catalunya) que no comptin pas amb aquell full.

Semblava que «La Traïció» entraria al P.O.R.C. però per referències d'última hora ens han assabentat que de porc i de senyor... etc., i han decidit entrar al corral que és on estaran bé per *reaccionar* al seu gust.

La sola demostració i la més gran prova que la llibertat de premsa és un fet, ho demostra que encara pot veure la llum pública «La Tradició Catalana», orgue dels reaccionaris, troglodites, anti-catalans i escanya-pobres de la nostra ciutat.

El noi Lloses creu que no està garantitzada la llibertat de pensament, i per això vol presentar un recurs per a que se'l deixi fer l'apologia dels «Càrrecs retribuïts de la Dictadura».

Serà interessant!

Recollim a títol d'informació la següent conversa que, segons «Le temps» creu haver sentit dels joves de la nostra ciutat Hostench i Bretxa:

—Hostenc:—Ara amb el vot de les dones la meua elecció per a diputat és cosa segura.

—Bretxa:—De totes maneres caldrà que et presentis per un districte que jo no ho faci perquè aniries a l'aigua.

Als centres polítics donen gran importància en aquesta conversa.—*Atlante*.

Ens diuen que en una reunió tinguda tinguda per els carlins d'aquesta ciutat, a fi de pendre acords en vistes a la successió en el capdillatge del partit i del reialme (?), fou proposat, com a home d'excel lents condicions, el popular mestre KAK.

L'enhorabona.

**Ara, més que mai, el
MESTRE CAC**

Ja sabem perquè El Guardarrobes i El Porvenir, del carrer de Sant Rafel han estat encarregats d'anar a cercar signatures perquè l'Ajuntament no canviï el nom del carrer.

Tots dos tenien raons molt poderoses.

El primer deia, tot sumicant, que fa temps que s'havia fet fer un timbre de caixú que deia: «calle de Sant Rafael, número tantos», i ara si canvien de nom m'en tindré de fer fer un altre i em costarà sis pessetes més. Vertaderament ja fa trencar el cor això.

I el segon s'exclama d'aquesta altra manera:

—Ja veureu, jo tinc un Sant Rafel que priva de que el vi se'ns torni agre, i si hi posaven «1er. de Maig» cada dia se m'en hi tornaria un raig.

I els veïns pam, pam, vinga signar, en varen trobar tantes que ells mateixos es varen sorprendre.

Val a dir que a nosaltres ens plauria—i així ho demanem a l'Ajuntament—veure publicades aquestes llistes. Nosaltres dubtàvem de la fe d'alguns conciutadans nostres però davant d'aquestes mostres palpables hem vist que ens enganyàvem.

Ens han enterat que un altre que corria com un desesperat a la recerca de signatures contra l'acord municipal en el que afecta al canvi de nom del Carrer de Sant Rafel, era un individu que respon al nom de *Brut*.

Brut, Guardarrobes i El Porvenir: tres individus de *cuidado* ... del nom del carrer de Sant Rafel.

Trobem molt noble i assenyada la campanya que en pro dels noms antics dels carrers ve fent la premsa catòlica (?) local. Nosaltres ens hi ajuntem i a més proposem que en lloc de treure sants se'n posin més, i se'n dongui un a:

Sant-blancat.

Sant-aló.

San-tapau.

Sant-climent (tintorer)

Sant-Arrita.

Sant-i. (taquiller)

Sand-wich.

Ara sí que no trobem estrany que la minoria consistorial no assisteixi a les sessions, perquè el dia que hi assisteix l'atonyinen de malu manera, i és allò: gat escaldat, aigua tèbia tem. No és això, *ciudadà* Llosas?

Per boca del ponent de cultura senyor Calm, el poble s'ha pogut enterar que la premsa catòlica local, amb el que fa referència a la qüestió de l'escola de segona ensenyança, menteix descaradament.

Nosaltres tenem entés que mentir era pecat.

Sant Jordi matava al drac. Ara «El Deber» el defensa i prega als catòlics que el defensin. Així ho deia en el número de la setmana passada:

«Per tal de protegir legalment els individus de les Ordes Religioses de Catalunya o fills de la nostra regió s'ha constituït un organisme que respon a aquestes inicials, D. R. A. C. (Defensa Religiosa Adscrits a Catalunya.)

Tots quants tenen religiosos en les seves famílies seria convenient que enviessin telegrams a les Corts en el sentit de demanar respecte a la Religió Catòlica.

NOTICIARI FOX

En atent B. L. M. l'arquitecte del nostre Ajuntament ens comunica que l'iniciativa per la instal·lació d'indicadors de les nostres fonts, és deguda a ell.

No cal dir amb quin gust ractifiquem la nota en la qual ho atribuïem a l'Atracció de Forasters.

De pas ens permetem felicitar-lo perquè sabem que és un senyor Esteve que no és de la *lliga*.

■ Per a demà, Fires de Sant Lluc, hi hauran Grans Balls, tarda i nit, organitzats per les societats Centre Fontanella, Casal Català, Centre Obrer i Indústria i Comerç, i amenitzats per aplaudides orquestrines.

CORREU

Josep Esteve, Ciutat.—Amb molt gust us complavem. Una omisió involuntària no ens havia permès fer-ho abans.

Bellumi, Barcelona.—No ho hem publicat per massa llarg. A nosaltres ens convé menjar poc i pair bé.

J. Montsalvatge, Figueres.—Agraïm moltíssim la vostra atenció a l'ensem que us felicitem pel vostre fervent oltimisme.

J. Masferrer, Sant Feliu de Guíxols.—Molt agraits de la vostra col·laboració. Per correu apart us enviem varis números.

L'ENCARREGAT DE LA BÚSTIA

SABATERIA DE

JOAN PRAT

Especialitat en peus defectuosos

Carrer Alt del Tura, 7

Bonaire, 18. - OLOT

Dipositari, Esteve Hostench Trasfi. - Olot

JOSEP PUJOL

HOSPICI, 3. - TELÉFON, 70.

PROA, 3. - OLOT

**Unic Servei diari amb Auto-camió
d'Olot a Barcelona i vice-versa**

Amb combinació de la

AGENCIA UBACH

PRINCESA, 37. - TELEFON, 17213. - BARCELONA

HORES DE SORTIDA I ARRIBADA

Sortida d'Olot, a les tres del matí. - Arribada a Barcelona, a les vuit del matí.

Sortida de Barcelona, a la una de la tarda. - Arribada a Olot, a les sis de la tarda.

—Noi, no tenies gaire raó quan deies que En Bastons no era home de gust.

—Perquè?

—Perquè beu Vi de Quina Portolà. (VI DE QUINA PORTOLÀ — Representant a Olot, ESTEVE HOSTENCH TRASFÍ, Carrer Girona, 8.

— *DE SUCIEDAD* — Pel distingidíssim jove de setanta anys de la nostra ciutat «El Deber» ha estat demanada la mà de la gentilíssima i pulcre damisella «La Traïció Catalana».

La boda es celebrarà a la vinent primavera. A les respectives famílies, la nostra més coral felicitació.

Amagueu les criatures!...

Aneu a cercar el llacer!...

Proveu-vos de bons garrots!!!...

«La Tradició Catalana» s'ha tornat folia

Lonx popular a JOSEP M.^a DOU

En Josep M.ª Dou.

En el número de Festa Major dèiem que varis amics del jove artista Dou, pensaven dedicar-li un sopar d'homenatge per haver obtingut el primer premi en el concurs de cartells celebrat per l'Atracció de Forasters.

Considerant més demòcrata i a l'ensems perquè siguin més els amics que hi puguin assistir, ha estat organitzat un lonx popular, que es celebrarà al local del Casal Català, el dia 21, a les deu de la nit.

Els organitzadors ens pregunten fem constar que al centre esmentat es despatxaran tikets al preu de 3 pessetes, fins per tot el dimarts, dia 20.

Al mateix temps, ens pregunten convidem a tots aquells amics, especialment artistes, que per causes involuntàries hagin deixat de rebre l'oportuna invitació.

En Pere Barberí

— Sembla que entre els organitzadors hi ha la intenció, per acabat el lonx, donar una mica de vetllada.

A tal objecte, entre altres, que recitaran varies poesies, sabem que el notable tenor, En Pere Barberí, cantarà escollides peces, acompanyat al piano pel distingit senyor En Ramon Fàbrega.

M. Pagès

— Tenim notícies que el discurs d'oferiment el farà el nostre amic, Miquel Pagès.

— Aprofitant l'enterrament d'EL DESPERTADOR, els nostres directors han disposat que per celebrar-ho, acudissin al lonx d'En Dou, ells, tot el cos de redacció i el personal de la impremta. Al fi i al cap, tots són bons amics d'En Dou.

Et après nous, le deluge.

Notícies de Premsa

Rumor desmentit

Paris, 15.—Darreres informacions diuen no ésser cert que hagi estat atracat al Moulin Rouge Mossén Mixo (a) Montaguntet i paleta.—Havas.

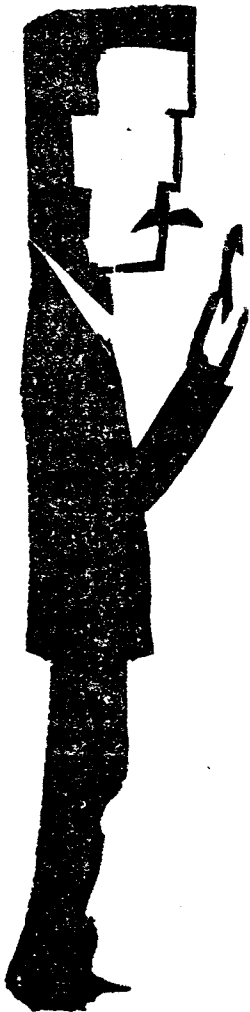
Provable distinció

Roma, 14.—Pels Centres Catòlics es creu molt provable que serà donat el títol de «Ciutat molt exemplar» a Olot, pel bon comportament demostrat per varis dels seus ciutadans en bé de la religió i dels sants. Probablement hi haurà benedicció.

EL DESPERTADOR

Redacció i Administració: Nou de Sant
Antoni, 7. Olot. - No es retornen originals

No admetem anuncis ni subscripcions
:: :: que no es paguin per endavant :: ::

En Candi Agustí, figura que torna a ésser d'actualitat, amb motiu de la ficada de peus en la sessió passada de l'Ajuntament.

L'amic Sacrest, que divendres vinent donarà una interessant conferència al «Centre Obrer»

L'HEM DINYAT...!!!

Déu hi faci més que nosaltres!

Al cel ens trobem! - NEM.

1933

Resurrexit! Resurrexit!

clamava l'àngel del senyor tot tocant la trompeta

Aleluya! Aleluya!

repetia un altre, que també buia a començar a esperat.

I **El Despertador...**

Re-que-te-cre-que-te-cre-que-te-cre, garga que car-
golaràs la corda, pel dia 25 de Febrer de 1933

500 pessetes en Premis, 500! Tot pagat per 20 cèntims

